

Mark Posma

De Vrouwenbrigade

Losgeslagen

Deze roman is fictie. Elke gelijkenis met bestaande personen, werkelijke gebeurtenissen of namen van personen berust op louter toeval.

De Vrouwenbrigade - Losgeslagen
© 2022 Mark Posma

Omslagontwerp: Joost Bosschert
Omslagbeelden voorzijde: bloed © iStock.com/ Studio-Annika
zweep © iStock.com/ UroshPetrovic

Silhouet p. 3, 302: Lina Posma
Illustraties p. 12, 38, 299: Kick Willemen

ISBN: 978-94-0367-553-4
NUR: 331

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerder verschenen:

2018 De Graaier

2020 De Vrouwenbrigade – Moord op hoog niveau

Proloog

Out of the dark we came, into the dark we go. What is life? It is the glow-worm that shines in the night-time and is black in the morning; it is the white breath of the oxen in winter; it is the little shadow that runs across the grass and loses itself at sunset.

Henry Rider Haggard - *King Solomon's Mines*

De achttienjarige Melanie Zoomers had donkerblonde haren en een blozend gezicht. Ze leek een jonge vrouw die het leven omarmde, maar als je in haar ogen keek – de spiegel van de ziel, zoals weleens beweerd wordt – zag je precies het tegenovergestelde. Dan staarde je naar binnen in een afgebrand huis met zwartgeblakerde muren en verkoolde balken. Melanie was leeg vanbinnen. Ze was moedeloos en ongelukkig. Op dit moment overheerste echter één emotie en dat was angst. Doodsangst.

In de inktzwarte nacht was Melanie een heuvel opgeklommen en uitgekomen bij een kapelletje op een kruising van wandelpaden. ‘Fuck, fuck, fuck...’ bracht ze hijgend uit. Heel zacht, zodat hij haar niet zou horen. Met haar rug gebogen en haar handen steunend op haar bovenbenen, gunde ze zich een moment de tijd om op adem te komen en het knikken van haar knieën te bedwingen. Ze vervloekte zichzelf. Had ze hem maar nooit ontmoet. Was ze maar nooit op zijn aanbod ingegaan. Hij leek zo voorkomend, zo vriendelijk, maar daar had ze zich compleet in vergist. Hij was niets minder dan een beest.

In de verte sloeg een kerkklok. Melanie strekte haar rug en veegde het haar uit haar bezwete gezicht. Haar ogen flitsten heen en weer door de duisternis. Ze kon niet meer focussen, niet meer helder nadenken. Ze ervaaarde enkel haar overlevingsdrang, het instinct om te vluchten. Maar welke kant moest ze in hemelsnaam kiezen? Links of rechts? Ze staarde wanhopig naar de hemel en prevelde een schietgebedje.

Alsof haar roep om hulp verhoord werd, schoof het wolkendek langzaam open en toverde het maanlicht contouren tevoorschijn.

‘Wees gezegend met haar liefde,’ mompelde ze dankbaar.

Een plotseling geluid achter haar deed haar geschrokken omkijken. Ze tuurde ingespannen over haar schouder, maar kon niets ontdekken. Toch zette de angst haar lichaam werktuiglijk in beweging en dwong haar een beslissing te nemen. Linksaf! Om haar benen niet af te knellen, trok ze haar rokje omhoog en rende ze alsof haar leven ervan afhing. En dat was precies hoe het zat: haar nog zo korte leven was in gevaar. Een dodelijk gevaar dat dreigend naderbij kwam. Een gevaar dat ze één keer eerder ervaren had. Ze gruwde bij de gedachte aan die gebeurtenis drie jaar geleden. Vijftien jaar oud was ze nog maar, toen ze tijdens een rondje joggen over de Rijndijk van achter werd vastgegrepen door een man. Hij moest haar als een roefdier gevolgd hebben en had toegeslagen zodra hij zijn kans schoon zag. Hij kneep in haar borsten en greep naar haar kruis, vunzige woorden in haar oor hijgend met zijn stinkende adem. Ze had geschreeuwd en geworsteld om los te komen, maar de man vluchtte pas toen er een fietser verscheen. Het was een ervaring die ze nooit met iemand had gedeeld en die nog steeds in haar dromen terugkeerde. Elke nacht opnieuw.

De keuze om linksaf te slaan was een impuls geweest. Geen tijd om na te denken. Maar na enkele meters wist ze al dat ze een fout had gemaakt. Een overweldigende paniekstem in haar hoofd schold haar uit: ‘Je hebt de verkeerde weg gekozen, Melanie! Stomme trut!’ Als ze naar rechts was gegaan, was ze vast in een voorstad van Arnhem uitgekomen, bij huizen waar ze om hulp had kunnen

vragen. Maar omdraaien durfde ze nu niet meer. Elke seconde telde. Links of rechts. Leven of dood. De verkeerde beslissing leidde haar nu door een beukenbos, waar sinistere schaduwen haar als spoken omringden. Haar richtingsgevoel was volledig verdwenen. God weet waar dit pad eindigde. Ze beet op haar tanden om de kramp in haar benen en de helse steek in haar zij te trotseren. Telkens keek ze hijgend over haar schouder, maar van haar achtervolger was niets te zien.

Nog niet.

Ze nam een bocht en bleef abrupt stilstaan. Vlak voor haar stond een beest op het pad. Was het een vos? Een everzwijn misschien? Het gromde dreigend. Toen draaide het zich om en vluchtte luid knorrend het struikgewas in.

In paniek rende Melanie van het pad af en het bos in. De steile heuvel af die ze zo moeizaam beklommen had. Ze kon niet meer. Haar hart bonsde tegen haar ribben, takken striemden in haar gezicht. Om niet te vallen moest ze haar voeten steeds sneller vooruit zetten tot haar benen het tempo niet langer konden bijhouden en de zwaartekracht de controle overnam. Met een gil tuimelde ze voorover en rolde naar beneden.

Onderaan de heuvel bleef ze op haar rug liggen. Versuft en draaiërig. Een vredige rust betoverde haar voor een moment. Met wijd open ogen staarde ze duizelig naar de boombladeren die zich aftekenden tegen de zachtgele maan. Het was lieflijk als in een droom. Een droom die verstoord werd door het geluid van rennende voeten die naderbij kwamen. Daarbovenuit klonk een zangerige stem: ‘Melanie... O, Melanie-ie...’

Haar hartslag versnelde, adrenaline gierde door haar lijf. Ze sleurde zich overeind en keek verwilderd om zich heen. Ze stond aan de rand van het bos. Verderop rees een landhuis uit de aarde, donker als een spookhuis. Ze plonsde door een beekje en strompelde over een pad naar de ingang. Een verroeste ketting met duimdikke schakels was om de deurklinken geslagen.

Ze rammelde aan de klink en bonsde op de deur. ‘Help! Help,

dan toch!’

Ze keek om zich heen. Kapotgeslagen bierflesjes op de grond en een bovenraampje met gebroken glas konden alleen betekenen dat het landhuis onbewoond was. Hier zou ze geen hulp vinden. Ze liet de deurklink los en draaide zich om, een nieuwe spurt inzettend over het gazon. Nu pas merkte ze dat ze haar linkerschoen tijdens de val verloren was. Hinkend trok ze haar rechterschoen ook uit en smeed hem van zich af.

De dauw op het gras kletste tegen haar rennende benen. Steentjes en takjes prikten venijnig in haar voetzolen, maar de angst maakte haar ongevoelig voor de pijn. Ze kwam uit op een glooiende weide, waar een tunnel van gebogen bomen als een reusachtige rups door het landschap kroop. Hopend onzichtbaar te worden, dook ze door de ingang naar binnen.

Alsof ze in een sprookjesboek was terechtgekomen, bogen gril- lig kronkelende takken beschermend over haar heen. Rennen werd lopen, werd stilstaan. Ze draaide zich om en zakte neer op de grond, haar blik strak op de ingang van de boomtunnel gericht: een ovale opening van maanlicht. Een gespannen stilte sloot haar in, enkel onderbroken door het geluid van haar ademhaling. Maar haar adem stakte, toen er een silhouet bij de ingang verscheen.

‘Ah, daar ben je,’ klonk een hijgende, maar opvallend kalme stem. ‘Dacht je nou echt te kunnen ontsnappen?’ Haar achtervolger kwam de boomtunnel binnen en liep rustig naar haar toe.

Ze wilde zich oprichten, maar er zat geen kracht meer in haar benen. Ze wilde schreeuwen, maar er kwam slechts een bevende en door tranen verstikte zin over haar lippen. ‘Alsjeblieft... ik doe alles wat je wil.’

Het was een kansloze poging zonder enige overtuiging. Ze bracht haar arm afwerend omhoog en sloot haar ogen in de valse hoop daarmee de ramspoed te kunnen verdrijven.

Maandag negen augustus zou een zomerse dag moeten zijn, maar een overtrekkend regenfront bracht Arnhem in een herfstige sfeer. De stad zag er somber uit. Nat asfalt en grauw beton. Het was een mistroostige dag die weinig goeds voorspelde. Een dag waarop de plenzende regen iedere forens de auto in joeg en alleen dappere fietsers zich nog buiten waagden, gehuld in fladderende poncho's of in regenpakken met vastgesnoerde capuchons.

'Een enkel buitje noemen ze dat op het weerbericht,' mopperde rechercheur Miriam Steendonk, het 35-jarige hoofd van de afdeling Moordzaken. De meldkamer had haar een half uurtje geleden wakker gebeld met de mededeling dat er een lichaam op landgoed Mariëndaal was aangetroffen. Ze had zich vlug aangekleed en was direct in haar auto gestapt. Al die haast leek voor niets, nu ze op weg naar de plaats delict achteraan moest sluiten in de rij auto's, die zich traag door het centrum van Arnhem wurmde.

Starend naar de remlichten van haar voorganger, luisterde ze naar de regendruppels die op het dak van haar nieuwe auto roffelden. Nou ja, nieuw... tegen alle waarschuwingen in had ze een twintig jaar oude Ford Mustang gekocht met veel te veel kilometers op de teller. Het ding had een beroerde wegligging en een schrikbarend benzineverbruik, maar het rauwe motorgeluid maakte alles goed. Ontstemd merkte ze dat de rubberafdichting van het portierraampje lekte. Eerst verscheen er een enkele druppel die schoksgewijs langs het glas omlaag zakte, maar al snel liep er een stroompje water de cabine in en besloegen de ruiten. Omdat de airco niet werkte, wreef ze de voorruit droog met haar mouw en draaide ze de ventilatie naar de maximale stand.

Optrekkend en afremmend passeerde ze de Willemstunnel en het

Roermondsplein. Richting Oosterbeek werd het eindelijk wat rustiger op de weg. Uit het staartje van het regenfront viel slechts wat miezerregen en her en der brak het wolkendek open. Toen ze om halfacht precies bij landgoed Mariëndaal arriveerde, durfde een waterig zonnetje zich zelfs te vertonen. De zomer kwam tevoorschijn.

De toegangsweg naar het landgoed was afgezet. Steendonk draaide het portierraampje omlaag en toonde haar politiepasje aan een agent, die het afzetlint voor haar omhoog tilde. Ze parkeerde langs een beukenlaan waar het al vol stond met auto's. Terwijl ze uitstapte, controleerde ze haar telefoon op nieuwe berichten. Het leidde haar genoeg af om een flinke regenplas over het hoofd te zien. Ze plaatste haar voet er middenin.

'Shit... sukkel!' foeterde ze op zichzelf. Ze trok haar voet direct weer omhoog, maar niet snel genoeg om te voorkomen dat een scheut water haar schoen binnenliep.

Nadat ze haar auto had afgesloten, liep ze door een spoortunneltje en volgde een wandelpad dat het landgoed op leidde. Ze passeerde een oud landhuis en bespeurde bedrijvigheid op een weide verderop. Medewerkers van Forensische Opsporing liepen voorovergebogen rond, turend naar de grond. In hun witte, plastic overalls leken ze als spoken over het gras te zweven.

Een van de spoken wenkte haar naar de ingang van een boomtunnel. Ernaartoe lopend richtte Steendonk haar ogen op twee transportbusjes die met wijd opengezette deuren op het gras geparkeerd stonden, volgestouwd met forensische onderzoeksapparatuur. Niet ver daarvandaan stond een 360 graden-camera op een statief. Haar blik dwaalde verder naar de slanke gestalte van haar secundant, rechercheur Kim Nagel, die in gesprek was met een vrouw op een houten bankje. Vanaf daar keerden haar ogen terug naar de schemerdonkere boomtunnel, waarin ze een rondscharrelend silhouet ontwaarde, dat ze direct herkende. De iele gedaante met pluizige haren leek in schaduwbeeld precies op de heks uit Sneeuwwitje, maar kon niemand anders zijn dan patholoog-anatoom Elly de

Pil.

Aangekomen bij de boomtunnel, begroette Steendonk de medewerkster van Forensische Opsporing die haar gewenkt had. De vrouw was van haar kruin tot haar voetzolen in wit plastic gehuld en de onderste helft van haar gezicht zat verstopt achter een mondkapje, waardoor alleen haar ogen nog te zien waren. Ogen die net iets te serieus stonden en die bezorgd op een horloge keken. ‘Goedemorgen, rechercheur. U bent de laatste.’

‘Het was druk op de weg.’

‘Uw collega, rechercheur Nagel, was anders om zeven uur al ter plaatse,’ verklaarde de vrouw met een bestraffende ondertoon in haar stem. ‘Zij ondervraagt op dit moment de getuige die het lichaam gevonden heeft.’ Al pratend overhandigde de forensische medewerkster haar een mondkapje, plastic handschoenen en een setje schoenhoesjes. ‘Wilt u dit alstublieft aantrekken? Het slachtoffer ligt in de Groene Bedstee, maar...’

‘De Groene wat?’ onderbrak Steendonk haar, de attributen aannemend.

‘De Groene Bedstee, zo heet deze tunnel van gekromde beuken die honderdvijftig jaar geleden zijn aangeplant. Mariëndaal is een historische buitenplaats. Het landhuis dat u gepasseerd bent, dateert uit de 18^e eeuw en is...’

‘God, mens, ik ben hier niet voor een cultuurhistorische lezing! Kom alsjeblieft ter zake,’ viel Steendonk uit.

‘O...’ De vrouw staarde haar beduusd aan.

‘Sorry,’ zei Steendonk, kalmer nu, ‘ik ben ’s ochtends niet op mijn best.’

De vrouw glimlachte aarzelend. ‘Dan zal ik u niet vermoeien met achtergrondinformatie. U kunt de boomtunnel in, maar past u op, want de sporen moeten nog worden veiliggesteld.’ Ze wees naar een modderige plek met schoenafdrukken, gemarkeerd met een genummerd bordje. ‘De regen heeft de sporen gelukkig niet uitgewist. Als u uw voeten op die graspollen daar neerzet, kunt u de boomtunnel binnen.’

‘Dank je.’ De hand van Steendonk wapperde door de lucht om een vlieg te verjagen die vervelend rond haar hoofd zoemde. Ze trok de handschoenen aan, bond haar lichtbruine haren in een paardenstaart bijeen en haakte de elastiekjes van het mondkapje achter haar oren. Met haar schoenen in de plastic hoesjes gestoken, liep ze via de aangewezen graspollen de boomtunnel binnen, waar ze op haar hurken naast het lichaam van een jonge vrouw neerzakte.

De ogen van Steendonk gleden over het slachtoffer. Ondertussen begroette ze de patholoog-anatoom. ‘Goedemorgen, Elly.’

‘Een goedemorgen terug, Steendonk,’ antwoordde De Pil, rommelend in haar dokterstas. Ze had een mondkapje voor en een haarnetje op. Over haar jurk droeg ze een plastic schort.

‘Noem me toch eens bij mijn voornaam, Elly. Je bent altijd zo formeel.’

‘Op het werk houd ik het graag zakelijk, Steendonk. Voor je het weet informeren mensen hoe het met je gaat of vragen ze hoe je weekend geweest is.’

‘Ik beloof je dat ik dat niet zal doen.’

De Pil haalde kort haar schouders op. ‘Nou, dan denk ik dat het wel kan... Miriam.’ Vervolgens slaakte De Pil een diepe zucht en begon op filosofische toon te spreken: ‘Duistere zaken en daglicht verdragen elkaar niet. Wat is het toch met de mensheid, dat de gruwelijkste moorden immer in het holst van de nacht plaatsvinden?’

‘En waarom worden de slachtoffers altijd zo belachelijk vroeg in de ochtend gevonden? Het maakt ons werk slopend,’ voegde Steendonk er, een gaap onderdrukkend, aan toe.

‘Niet iedereen blijft de hele ochtend in bed liggen,’ stelde De Pil.

‘Dat doe ik ook niet. Ik ben nou eenmaal geen ochtendmens. Ach, waarom zou ik me tegenover jou ook verontschuldigen.’ Ze verplaatste haar aandacht naar het slachtoffer en drukte haar vingers tegen de hals. Het lichaam was nog niet volledig afgekoeld. Uit de borst stak het heft van een mes. Steendonk boog naar voren en fronste haar voorhoofd. Het was haar karakteristieke frons, waarbij haar wenkbrauwen naar beneden zakten tot vlak boven haar ogen. De frons die haar er volgens velen nors deed uitzien, terwijl ze het zelf ervaarde als een nadenkende frons. Het mes had een tweezijdig geslepen lemmet en een houten heft versierd met een symbool dat leek op een samenstelling van de letters P en X.

‘Een apart wapen,’ sprak Steendonk bedachtzaam.

‘Dat was mij ook al opgevallen,’ bevestigde De Pil. Ze haalde

blauwe, latex handschoenen uit haar dokterstas en kwam naderbij. ‘Het corpus delicti is een ritueel mes, ook wel athame genoemd.’

Ze keek verbaasd op. ‘Je bent ermee bekend?’

‘Zeker,’ antwoordde de patholoog-anatoom, haar handschoenen aantrekkend. ‘Deze messen worden geassocieerd met hekserij en kunnen zeer oud zijn. Toevallig heb ik er thuis een aantal liggen. Ik verzamel ze. Het teken op het heft is overigens een chi-rho-symbool, een Christusmonogram.’

Opnieuw fronste Steendonk haar voorhoofd. Ondanks het feit dat ze elkaar beroepsmatig al jaren kenden, wist ze eigenlijk niets van het privéleven van de patholoog-anatoom. ‘Gebruik je die messen daar dan ook voor?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, je sprak over hekserij.’

Nu was het de beurt aan De Pil om te fronsen. ‘Natuurlijk niet! Hekserij is klinkklare onzin, net als het toekennen van magische krachten aan voorwerpen. Ik vind dit soort messen simpelweg fascinerend, meer niet.’

Steendonk keek de patholoog-anatoom nadenkend aan. ‘Is er meer dat ik over jou zou moeten weten, Elly?’

De Pil zuchtte. ‘Hier was ik dus al bang voor. Het begint met tutoyeren en voor je het weet wissel je gegevens over je privéleven met elkaar uit. Maar goed, nu je na al die jaren van samenwerking eindelijk wat interesse in me toont, zal ik wel iets over mezelf vertellen. Naast mijn werk vul ik mijn tijd met taxidermie en...’

‘Taxi... wat? Leg uit.’

‘Taxidermie. Het opzetten van dieren. Je staat er versteld van hoeveel overeenkomsten er bestaan tussen mens en dier. Zo had ik laatst een teckel met een merkwaardige vergroeiing van de sinus frontalis, waardoor hij sprekend op mijn leidinggevende leek. Maar vertel eens, wat zijn jouw hobby’s eigenlijk?’

‘Hobby’s?’ herhaalde ze, op een toon alsof het een nieuw woord voor haar was. ‘Ik werk en ik heb een man. Voor hobby’s heb ik geen tijd.’

‘Dat verbaast me nou weer niets. Doe eens wat moeite, Miriam. Het leven heeft zo veel te bieden. Kijk naar mij. Ik werk, heb hobby’s en daarnaast heb ik ook nog twee mannen.’

‘Twee?’

De Pil knikte. ‘Maar alleen als ik behoefte aan gezelschap heb of als ik in een knuffelbui ben. Ik moet er niet aan denken dat ze de hele dag in mijn huis rondhangen. Als ik ze wil zien, bel ik ze op.’

‘O... tegelijk?’

‘Soms.’

Onbewust zag Steendonk de patholoog-anatoom voor zich, liggend op een berenvel te midden van opgezette zoogdieren en geliefkoosd door haar twee minnaars. Ze schudde de ongemakkelijke beelden snel van zich af en vervolgde haar beschouwing van het slachtoffer. Het meisje droeg een opengeslagen blouseje. Het witte T-shirt daaronder was met bloed doordrenkt. Een kort rokje was hoog opgetrokken, daaronder was een zwarte slip zichtbaar. Steendonks blik eindigde bij de blote voeten van het slachtoffer, zwart van het vuil en bedekt met rode striemen. Ze slaakte een zucht. ‘Sneu, zo jong nog.’

De Pil hurkte aan de andere kant van het lichaam. ‘Jong en knap,’ antwoordde ze, ‘maar dood gaan we allemaal.’

‘De oorzaak van overlijden lijkt me duidelijk,’ constateerde Steendonk met een blik op het mes.

‘Jou ontgaat ook niets,’ bromde De Pil spottend. Ze boog naar voren en bekeek het mes van alle kanten. ‘Ja, zonder twijfel een athame. Je weet wat dat betekent, hè?’

Ze knikte. ‘Zo’n bijzonder mes laat je alleen zitten als je wil dat het gevonden wordt. De dader is waarschijnlijk een psychopaat die dat mes als een boodschap heeft achtergelaten. Deze hele enscenering doet denken aan het intro van een slechte Amerikaanse film over een seriemoordenaar.’ Ze wreef met de rug van haar hand over haar voorhoofd.

De Pil bestudeerde het gezicht van het slachtoffer. Daarna pakte ze het mes tussen twee vingertoppen beet en bewoog het voorzich-

tig heen en weer. ‘Dat mes is recht in de borstholte gestoken en heeft het hart of de aorta geraakt. Ze moet binnen minuten zijn leeggebloed. Exitus letalis.’ Om haar uitspraak te bekrachtigen, knikte ze naar de zanderige grond, rood kleurend van het opgezogen bloed. Vervolgens begon ze het lijk vakkundig af te tasten.

Steendonk staarde naar de geroutineerde handelingen van de patholoog-anatoom. ‘Als ik afga op de lichaamstemperatuur, kan ze nog niet lang dood zijn.’

‘De algor mortis? Daar heb je gelijk in. Ik doe dadelijk een rectale meting, maar als ik het zo inschat is ze aan het begin van de nacht om het leven gebracht.’ De Pil schoof het T-shirt omhoog en wees naar paarse huidverkleuringen aan de rugzijde. ‘Dat tijdstip past ook bij de lijkvlekken op de onderste delen van het lichaam.’

Steendonk nam het zwijgend waar.

De Pil bewoog de nek en daarna een arm van het slachtoffer voorzichtig heen en weer. ‘De lijkstijfheid is nog niet volledig aanwezig. Alle feiten in ogenschouw nemend, moet de dood grofweg tussen een en twee uur vannacht zijn ingetreden. Dat is een eerste indicatie, maar meestal zit ik er niet ver naast.’

‘Behoort een zedendelict tot de mogelijkheden?’ vroeg Steendonk met enige twijfel. ‘Haar kleren zitten nog fatsoenlijk.’

‘Dat zegt niet alles, maar vooralsnog lijkt ze niet te zijn misbruikt. Ik neem monsters voor spermadetectie en ik onderzoek haar tijdens de obductie op sporen van geslachtsgemeenschap. Daarna weten we meer.’

‘Prima.’ Steendonk richtte zich op. ‘Dan ga ik met de getuige aan de slag.’

Forensisch rechercheur Patrick Mulder stond niet ver bij de boomtunnel vandaan. De mollig gebouwde veertiger was geconcentreerd met zijn telefoon bezig.

Steendonk sprak hem aan. ‘Wat heb je voor me, Patrick?’

Hij keek op. ‘Ha, Miriam, ben je er ook. We hebben de identiteit van het slachtoffer nog niet kunnen vaststellen, maar opvallend is wel dat ze blootsvoets is, zoals je waarschijnlijk al gezien hebt. Zo is ze ook de boomtunnel binnengekomen. Kijk maar eens...’ Hij wees naar twee voetafdrukken naast een markeringsbordje. ‘De tenen zijn duidelijk te onderscheiden. Let vooral op de afdruk van de linkervoet, naast die boterbloem, daar staat een schoenafdruk half overheen. Die moet dus later gevormd zijn. Grote kans dat het een schoenafdruk van de dader is.’

‘Of van de vrouw die het lichaam heeft gevonden.’

‘Nee, zij draagt kleine wandelschoenen met een diep profiel, terwijl deze afdruk vrijwel glad is en minstens maatje 43. We maken gipsafgietsels van alle sporen. Wellicht kunnen we er in het laboratorium meer uit afleiden.’

‘Wat me opviel aan het slachtoffer, Patrick, is dat ze onder de schrammen en krassen zit, alsof ze is opgejaagd. Ik wil dat je het gehele terrein afzoekt naar sporen. Let daarbij op de schoenen of laarzen van het slachtoffer. Die moet ze ergens verloren zijn, want ik kan me niet voorstellen dat ze als een soort hippie blootsvoets door het leven ging.’

‘Dat wordt wel een uitdaging, Miriam. Mariëndaal is een groot landgoed,’ antwoordde Mulder op bedenkelijke toon, om daar aarzelend aan toe te voegen: ‘Het liefst zou ik in kordon door het gebied trekken om het helemaal uit te kammen.’

‘Wat houdt je tegen?’

Hij haalde zijn schouders verontschuldigend op. ‘Ik heb er eenvoudigweg de menskracht niet voor.’

‘Regel maar wat met je chef. Haal alles uit de kast. Mijn verantwoordelijkheid.’ Vanuit haar ooghoek zag ze ineens een beweging: een peloton militairen marcheerde haar blikveld binnen, vast afgedwaald van een oefening op de nabijgelegen Veluwe. ‘Kijk, we kunnen wel eens geluk hebben.’

Mulder volgde haar blik naar de piepjonge soldaten in camouflage-uniformen, die in colonne over het weitje liepen. Zijn gezicht klaarde op. ‘Die laat ik niet lopen. Spreek je later, Miriam.’ Met grote stappen haastte hij zich naar de militairen.

Steendonk vervolgde haar weg naar de plankmagere gestalte van onderzoeker Kim Nagel. Kim zat nu zeven jaar in haar team en in die zeven jaar leek haar uiterlijk niet veranderd te zijn. Zomer of winter, Kim had altijd halflang, blond haar dat bol om haar hoofd stond, alsof het met parketlak was gefixeerd.

‘Kim,’ groette Steendonk.

Kim onderbrak haar gesprek met een vrouw die ineengedoken op een bankje zat. ‘Goeiemorgen, Miriam. Dit is Sophie Fluiter. Zij heeft het misdrijf vanmorgen vroeg gemeld.’

Steendonk zag nu pas hoe jong de vrouw was. Een meisje eigenlijk nog, vast niet ouder dan een jaar of zeventien, met Aziatische gelaatstrekken en stijl zwart haar. Ze droeg een fleecjack en halfhoge wandelschoenen. Om haar nek hing een verrekijker en op haar schoot hield ze een rugzak van The North Face tussen haar handen geklemd. Sophie staarde nietsziend voor zich uit. Een lichaamshouding kon veel vertellen en deze vrouw straalde ontreddering uit.

‘Steendonk, recherche,’ sprak ze het meisje aan. ‘Jij hebt het slachtoffer gevonden?’

Sophie keek op en knikte gelaten.

‘Hoe laat was dat?’

‘Iets over zessen, denk ik.’

‘Dat is vroeg.’

Kim gaf antwoord: ‘Ze kwam hier bij zonsopkomst om vogels te spotten.’

‘Vogels spotten...’ herhaalde Steendonk bedachtzaam. ‘Vertel eens, heb je iets gehoord? Zanglijsters, een merel?’ testte ze de ornithologische kennis van het meisje, immer wantrouwig als ze was.

‘O...’ Sophie schudde afwezig haar hoofd. ‘Ik hoorde een zingende boomleeuwerik en er was een groepje staartmezen, maar toen vloog er een sperwer over en dook alles weg.’

Dat waren genoeg details om haar te overtuigen. ‘Kun je vertellen hoe je het lichaam gevonden hebt?’

‘Nou, ik was hier dus iets na zessen en...’

‘Waar precies kwam je aan?’

‘Bij het parkeerterrein langs de Schelmseweg.’

‘Heb je daar iemand gezien? Daar of onderweg hiernaartoe?’

Sophie schudde haar hoofd. ‘Alleen op de doorgaande weg reed een enkele auto.’

‘Ben je zelf ook met de auto?’

‘Nee, mijn fiets staat op het parkeerterrein.’

‘Goed, je kwam op de fiets. Je zette hem op slot, neem ik aan, en toen? Liep je in een rechte lijn naar de boomtunnel toe?’

Sophie knikte. ‘Hier op het wekje is meer licht voor foto’s.’ Ze raakte haar rugzak even aan.

‘Maar toch niet in de boomtunnel. Waarom ben je daar naar binnen gegaan?’

‘Dat is mijn vaste plek. Als ik me aan het begin van de tunnel opstel, ben ik onzichtbaar voor de dieren, maar kan ik alles zelf duidelijk zien.’

Steendonk maakte een kort, begrijpend geluid. ‘Ga verder.’

‘Nou, toen ik de tunnel binnenliep viel me op dat er iets op de grond lag, wat dieper de tunnel in. Ik schrok, want ik herkende de vorm van een mens...’ Ze slikte en keek Steendonk met wijd geopende ogen aan. ‘Ik... ik liep ernaartoe en toen zag ik het mes en al het bloed.’ Sophie produceerde een hoge uithaal, gevolgd door

snotterig gehuil.

Kim legde haar hand troostend op de schouder van het meisje.

‘Luister goed, Sophie,’ sprak Steendonk. ‘Stop eens met huilen en concentreer je even. Is je iets opgevallen? Al is het maar iets kleins. Alles kan ons helpen, hoe onbelangrijk het ook lijkt.’

Het huilen werd minder. Sophie schudde ontkennend het hoofd en haalde haar schouders kort op. ‘Het was juist heel vredig op het landgoed. Ik had absoluut niet verwacht dat er een dood iemand in de boomtunnel zou liggen.’

‘Ken je het slachtoffer?’

Sophie keek haar niet-begrijpend aan. ‘Hoe bedoelt u?’

‘Weet je wie het is, heb je haar wel eens eerder gezien?’

‘Nee, waarom vraagt u dat? Moet ik haar soms kennen?’

‘Daar ga ik niet van uit, maar dit soort vragen moet ik stellen. Je wilt niet weten hoe vaak een voor de hand liggend feit over het hoofd wordt gezien, maar voor nu weet ik even genoeg. Je hebt ons goed geholpen, Sophie. Rechercheur Nagel helpt je verder. Als je nog iets te binnen schiet, aarzel dan niet om te bellen.’ Ze overhandigde haar visitekaartje aan het meisje en liep terug naar de boomtunnel.

Onderweg nam ze de omgeving in zich op: bomen en heggen, beekjes en heuvels. Ze kende het hier wel. Overdag waren er altijd wandelaars, recreanten, joggers, maar ’s nachts moest het volledig verlaten zijn. Er stonden geen huizen, alleen de leegstaande villa Huis Mariëndaal.

Ze zag dat Mulder een grote groep vrijwilligers om zich heen had verzameld om hem te helpen het gebied af te zoeken. Hij had de militairen ook weten te strikken, zo’n dertig jonge mannen en vrouwen. In de groep bevonden zich ook enkele burgers, van wie er een op zijn knie gehurkt zat om zijn veter te strikken. Verder waren er drie medewerkers van Geldersch Landschap aanwezig en twee agenten met speurhonden. Ineens be kroop haar een gevoel van wantrouwen. Haar blik keerde met een ruk terug naar de man die zijn veters aan het strikken was. Er klopte iets niet aan hem. Hij leek

zich vooral onzichtbaar te willen maken, bovendien kwam zijn manier van bewegen haar verdacht bekend voor.

Alsof hij haar blik aanvoelde, keek hij vluchtig op. Recht in haar ogen.

‘Het zal toch niet!’ bracht ze verbijsterd uit.

De geknielde man richtte zich haastig op en probeerde zich quasi-nonchalant tussen de militairen te verstoppen.

Steendonk floot hard tussen haar tanden en de man bevroor. Alle gezichten in de groep draaiden haar kant op. Ook dat van Mulder, die op luide toon instructies aan het geven was en midden in een zin stilviel.

Met een handbeweging maande Steendonk de betrapte man naderbij te komen. Met afhangende schouders kwam hij naar haar toe. Ze plaatste haar handen in haar zij. ‘Wat heeft dit te betekenen, Vermeijen? Wat spook jij hier uit?’

De morsig geklede journalist van *Jouw Arnhems Nieuws* trok een onschuldig gezicht. Zijn hand verdween onder zijn openhangende ruitjesblouse om aan zijn oksel te krabben. ‘Wat denk je zelf, Steendonk? Ik kom helpen met zoeken, natuurlijk. Ik voer enkel mijn burgerplicht uit.’

‘Jij en helpen? Dat is dan ook voor het eerst. En die camera om je nek, wat ben je daarmee van plan?’ Terwijl ze sprak, keek ze zoekend rond en wenkte een agent.

‘O... die camera. Die is voor foto’s en filmpjes van de fauna en flora. Ik ben een natuurliefhebber.’ Nerveus plukte hij aan zijn vlasblonde geitensik.

Ze snoof laatdunkend. ‘Een liefhebber van natuurfilms voor boven de achttien, bedoel je zeker. Nee, dit feestje gaat niet door. Je bent hier alleen om de plaats delict te fotograferen voor dat obscure websiteje van je.’ Ze pakte hem bij een arm en duwde hem ruw naar de gearriveerde agent. ‘Begeleid deze man van het landgoed af. Hij is persona non grata, als je hem nogmaals ziet, arresteer je hem wegens belemmering van het onderzoek.’

De journalist, die door de agent werd beetgepakt, protesteerde

geërgerd. ‘Dit kun je niet maken. Ik heb ook rechten! Bovendien ben ik extra vroeg opgestaan om hiernaartoe te komen.’

Ze stak haar hand omhoog naar de agent. ‘Wacht even.’ Ze keek Vermeijen streng aan. ‘Hoe weet je hier eigenlijk van?’

‘Dat hoeft ik jou helemaal niet te vertellen. Persvrijheid, Steendonk.’

Haar ogen versmalden zich.

Vermeijen slikte. ‘Ach, mijn scanner ving het bericht toevallig op.’

‘Zo, dus jij luistert het C2000-systeem af. Je weet dondersgoed dat dat strafbaar is.’

‘Strafbaar, hoezo?’

Ze opende haar mond, maar sloot hem direct weer. Ze had hier al te veel tijd aan verspild. ‘Wegvoeren,’ commandeerde ze de agent. Zonder Vermeijen nog een blik waardig te gunnen, draaide ze zich om.

Kim kwam naar haar toe lopen. ‘Sophie is door haar vader opgehaald. Ze was behoorlijk ontdaan.’

‘Zo’n lugubere vondst gaat je ook niet in de koude kleren zitten. Maar goed, dat brengt ons bij de volgende vraag: wie is het vermoorde meisje? Is er iets gevonden waarmee we uit de voeten kunnen?’

‘Je kunt het De Pil vragen, daar komt ze net aan.’

Inderdaad kwam de patholoog-anatoom opgetogen hun kant opgelopen met in één hand haar dokterstas en in de ander een plastic zakje. Haar jurk fladderde een stukje omhoog. De ogen van Steendonk richtten zich op de voeten van de arts. ‘Leren sandalen,’ bracht ze verbaasd uit.

‘Met geitenwollen sokken,’ voegde Kim er bedenkelijk aan toe.

‘Wat heb je, Elly?’ vroeg Steendonk, toen de patholoog-anatoom binnen gehoorafstand was gekomen.

‘Ik maak het je makkelijk vandaag, Miriam. In haar kleding zat een identiteitskaart.’ Ze reikte het plastic zakje aan.

Steendonk nam het aan en herkende een ID-kaart. Ze bracht het

voor haar ogen. De pasfoto toonde zonder twijfel het gezicht van het meisje uit de boomtunnel. ‘Melanie Zoomers,’ las ze op. ‘Achtien jaar oud. Bijna negentien zelfs, morgen is haar verjaardag. Goed werk, Elly.’

‘Dat weet ik, maar de rest moet je echt zelf uitzoeken. Ik kan niet alles voor je oplossen.’

Ze keek de patholoog-anatoom geïrriteerd aan. ‘Dat begrijp ik ook wel. Zorg jij nou maar voor sectie op het lichaam, en zo snel mogelijk als het kan.’ Terwijl ze praatte, nam ze met haar telefoon een foto van de ID-kaart.

‘De obductie vindt morgen plaats,’ zei De Pil. ‘Wat dat betreft heb ik trouwens een nieuwtje: het Nederlands Forensisch Instituut is een proef gestart om rechercheurs via een cameraverbinding mee te laten kijken bij de lijkschouwing. Van mij had die poppenkast niet hoeven, maar volgens het NFI schijnt dat bij de vooruitgang te horen. Afijn, ze wordt zo opgehaald. Ik ben hier weg. Arrivederci, ladies.’ Ze stak haar hand in de lucht en draaide zich om.

Kim keek haar hoofdschuddend na. ‘Als je niet beter zou weten, zou je denken dat ze zo’n raar kattenvrouwtje was.’

‘Als dat zo was, zou ze genoeg dieren hebben om op te zetten.’

‘Rechercheur!’ Een stevige medewerkster van Forensische Opsporing stapte uit een transportbusje en rende naar hen toe. De plastic overall spande strak om haar lichaam en piepte bezwaarlijk bij elke stap die ze zette. Ze kwam hijgend tot stilstand. ‘We hebben een nieuw spoor gevonden: op de parkeerplaats bij de hoofdingang staat een verdachte auto met een lekke band. Het kentekenbewijs lag in het dashboardkastje. Het staat op naam van ene Melanie Zoomers.’

‘Dat is het slachtoffer, hebben we zojuist ontdekt,’ antwoordde Steendonk. ‘Breng me erheen. Ga je mee, Kim?’

Het busje van Forensische Opsporing reed hobbelen over een wandelpad naar de parkeerplaats van landgoed Mariëndaal aan de

Utrechtseweg. Even niks om handen hebbend, keek Kim opzij. ‘Heb je thuis alles al klaar, Miriam?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Henk en jij krijgen toch een logee?’

‘O, dat...’ Ze had er de hele ochtend nog niet aan gedacht, maar Kim had gelijk. Kyra, de zeventienjarige dochter van Henks jeugd-vriend William, kwam over uit Suriname. Het meisje had zich ingeschreven voor een hbo-studie mondzorgkunde in Nijmegen. In gedachten zag ze voor zich hoe blij haar echtgenoot geweest was, toen William hem had gevraagd of Kyra een half jaartje bij hen mocht wonen voor ze naar een studentenflat zou gaan. Zelf zag ze er vooral tegenop om een tiener in huis te hebben. ‘Henk is er druk mee,’ verklaarde ze. ‘Hij vond het een fantastisch idee en is meteen de hobbykamer gaan uitruimen om hem als slaapkamer in te richten. Eerlijk gezegd ben ik er zelf nog niet zo mee bezig.’

Kim knikte begrijpend. ‘Wanneer komt ze precies?’

‘Volgende week landt ze op Schiphol.’

‘En ze komt alleen, toch? Zonder ouders?’

‘Klopt. William en Carol kunnen moeilijk weg vanwege hun werk. Zij komen een maand later naar Nederland en blijven dan een weekje.’

‘Leuk, toch,’ reageerde Kim vrolijk. ‘Alleen had ik dat helemaal niet van jou verwacht. Een kind in huis.’

‘Nee, ik ook niet.’ Een kind in haar huis, daar kon ze zich moeilijk een voorstelling bij maken. Ze verdrong de gedachte direct weer, zoals ze telkens deed als dit onderwerp ter sprake kwam.

Het transportbusje stopte.

Steendonk stapte uit. De avondse, rode Toyota Corolla stond niet eens zo heel ver bij haar Ford Mustang vandaan en zou haar bij aankomst beslist zijn opgevallen, als ze niet in een regenplas was gaan staan. Forensische Opsporing had de achterklep en de portieren van de Toyota wijd opengezet. Het dactyloscopisch onderzoek was in volle gang. Met kwastjes werden auto-onderdelen bepoederd om vingerafdrukken te verzamelen.

Een jonge, mannelijke medewerker van Forensisch kwam naar hen toe. Vanonder zijn witte capuchon sprongen uitgerekte oorlellen tevoorschijn, waar ronde ringen in zaten. ‘U kunt de auto op dit moment niet in, rechercheur. We hebben nog een half uurtje nodig.’

‘Waarschijnlijk hoeven we er ook niet in,’ antwoordde Steendonk, gefascineerd naar de uitgerekte oorlellen starend.

‘De linker voorband is lek,’ meldde de jongen.

Steendonk trok haar ogen los van de oorlellen en liep onderzoekend langs de wagen. Ze knielde neer bij de platte voorband, die ze van alle kanten bestudeerde. ‘Er zit nauwelijks profiel op, Kim. Een wonder dat deze auto door de apk is gekomen.’

‘Ze was achttien. Iets beters kon ze zich waarschijnlijk niet veroorloven,’ zei Kim, die haar vingers over roestplekken aan de onderkant van de carrosserie liet glijden.

De jongen met de uitgerekte oorlellen kwam bij hen staan. ‘In het loopvlak van de band zit een flinke snee, maar het voorwerp dat de beschadiging veroorzaakt heeft, is niet teruggevonden. Ze zal over een spijker gereden zijn of over een stuk metaal dat op de weg lag. De band is in zo’n slechte conditie dat zelfs een scherpe kei het lek veroorzaakt kan hebben. Kijkt u trouwens ook even naar de sporen aan de achterzijde van de auto.’

Steendonk richtte zich op en liep naar de achterkant van de wagen.

Zwijgend wees de jongen met de uitgerekte oorlellen naar een schoenafdruk met een markeringsbordje ernaast geplaatst. Het was een schoenafdruk zonder profiel.

‘Dezelfde schoen als bij de boomtunnel,’ mompelde Steendonk.

Kim richtte zich tot de jongen met de uitgerekte oorlellen. ‘Het slachtoffer was blootsvoets. Zijn er schoenen of laarzen in de auto gevonden?’

‘Nee, maar we troffen de auto aan met een openstaand portier aan de bestuurderskant. Dat trok onze aandacht.’

‘Dat doe je alleen als je in de buurt van je auto blijft of als je in paniek vertrekt,’ zei Kim.

‘Juist,’ beaamde Steendonk. ‘De afstand tussen deze auto en de plaats delict schat ik op zo’n vijfhonderd meter, en...’

‘Vijfhonderdtweëntwintig meter om precies te zijn,’ onderbrak de medewerker met de uitgerekte oorlellen haar op ernstige toon.

Ze keek hem verstoord aan. ‘Zoals ik al zei is de afstand vijfhonderd meter. Gezien de aanwezigheid van de schoenafdruk en het feit dat het portier openstond, is het niet onaannemelijk te denken dat de moordenaar hier is geweest en dat Melanie voor hem of haar op de vlucht is geslagen.’ Steendonk plaatste haar handen in haar zij en keek rond. De parkeerplaats werd veel gebruikt, maar zeker niet na zonsondergang. Wat was hier voorgevallen? Was Melanie gisteravond over de Utrechtseweg gereden, was haar band lek geraakt en was ze gestopt op de eerste de beste parkeerplaats die ze tegenkwam? Ze staaarde peinzend voor zich uit. ‘Wat zou jij doen, Kim, als je een lekke band zou krijgen en je niet wist hoe je hem moest verwisselen?’

‘Ik zou de wegenwacht erbij halen.’

‘Juist. Ze zal iemand gebeld hebben voor hulp. Misschien wel haar moordenaar.’ Ze verplaatste haar aandacht naar de doorgaande weg. ‘Er is hier altijd wel enig verkeer. Ook ’s nachts. We moeten de beelden van bewakingscamera’s langs de Utrechtseweg veiligstellen, dan komen we er misschien achter welke voertuigen hier vannacht gepasseerd zijn.’

Kim blies lucht uit. ‘Dat wordt een behoorlijk karwei. We zullen alle huizen en bedrijfspanden langs moeten gaan.’

‘Wat moet, dat moet.’

Kim keek om zich heen. ‘Melanie kan ook uit vrije wil het landgoed opgelopen zijn om hulp te zoeken.’

‘Midden in de nacht? Ach, welnee! Dan is het hier aardedonker. Als ze hulp wilde zoeken, zou ze de Utrechtseweg gevolgd zijn richting Oosterbeek of Arnhem. Bovendien hebben we hier dezelfde schoenafdruk aangetroffen als op de plaats delict. Nee, ze moet gevluht zijn, anders had ze zich nooit op het landgoed gewaagd.’ Afwezig staaarde Steendonk naar een passerende lijnbus richting

Wageningen. ‘De bussen, Kim. Daar moeten we ook iets mee. Ik wil de chauffeur ondervraagd hebben die gisteravond de laatste dienst gereden heeft.’

‘Check.’ Kim maakte een aantekening in een notitieboekje. Het was een boekje met roze bladzijden. Aan de bovenkant van elke pagina stond een hartje afgebeeld.

Steendonk keek er verwonderd naar.

Het ontging Kim niet. ‘Van Brigitte gekregen,’ verklaarde ze lichtelijk verlegen, terwijl ze het notitieboekje een stukje optilde.

‘Brigitte Stuyvesant?’ vroeg Steendonk. ‘Hoe gaat het eigenlijk tussen jullie?’

‘Heel goed. Brigitte is fantastisch,’ antwoordde Kim met een dromerige blik.

‘Dat is fijn, Kim.’ Steendonk keek op haar horloge. Het was tien uur. ‘We moeten de familie van Melanie inlichten. Tot we de resultaten van Forensisch binnen hebben, gaan we uitpluizen wie Melanie Zoomers was. Familie, vrienden, hobby’s. Elk flintertje informatie wil ik hebben. Ik wil in haar hoofd kruipen. Voelen wat zij voelde, weten wat zij wist. Dat zijn wij aan haar verplicht. Ze was achttien. Ik heb haar gezicht gezien, dat was het gezicht van een kind, en ik laat niemand onbestraft een kind vermoorden.’ Ze keek Kim ernstig aan. ‘Niemand!’

In de BRP, de basisregistratie personen, stond Melanie Zoomers ingeschreven op het adres van haar ouders in de Arnhemse wijk Presikkaaf. Steendonk liep door een betegelde voortuin van een doorzonwoning en passeerde een Boeddhabeeld. Toen ze op de bel drukte, klonk direct schel geblaf.

‘Leuk, een hond,’ zei Kim naast haar met enig sarcasme.

Een man met een grauw gezicht deed open, met zijn voet een wit keffertje op afstand houdend. Hij staarde hen vragend aan.

Steendonk stak haar politiepasje naar voren. ‘Steendonk en Nagel, recherche. Bent u de vader van Melanie Zoomers?’

Hij knikte wantrouwig.

‘Mogen wij even binnenkomen, meneer? Het betreft uw dochter.’

Terwijl hij opzij stapte, bewoog zijn hoofd berustend heen en weer. ‘Ik wist het wel. Wat heeft ze dit keer uitgespookt?’

Ze passeerde de man. ‘Laten we dat binnen bespreken. Is uw vrouw ook aanwezig?’

‘Ja, ja,’ klonk het achter haar. ‘Jolanda is in de kamer.’

De woonkamer was opgetrokken uit donker eikenhout en stond blauw van de rook. Een sterke mentholgeur bezorgde Steendonk acuut kriebelende amandelen. De moeder van Melanie, een volslanke, geblondeerde vrouw met een indrukwekkende boezem, zat op een mosterdgele stoel. De hond was de kamer ook binnengekomen en vulde de ruimte met gekef.

‘In je mand, Brutus!’ commandeerde de vader van Melanie, de kamerdeur achter zich dichttrekkend, waardoor elke vorm van ventilatie onmogelijk werd.

Terwijl het beest grommend naar zijn mand verdween, stelde

Steendonk zich voor aan de vrouw. Naast haar begon Kim spontaan te hoesten.

De vader van Melanie wees naar een leren bankstel. ‘Gaat u alstublieft zitten.’ Zelf nam hij plaats op een luie stoel waarvan hij het voetensteuntje uitklapte.

Beide rechercheurs zakten neer en bleven ongemakkelijk op het puntje van de bank zitten. Voor ze iets konden zeggen, richtte de man zich tot zijn vrouw. ‘Ze komen voor Melanie, Jolanda.’

‘God, wat is er nou weer met dat kind aan de hand,’ sprak de vrouw met een zware stem die een jarenlange rookverslaving ver raadde. Ze hoestte diep uit haar longen en drukte haar hand tegen haar zwoegende boezem. ‘Ze geeft niks dan ellende, toch Harry?’ Ze ademde piepend in en nam een flinke hijs van een smeulende sigaret die tussen haar vingers plakte.

Harry knikte bevestigend. ‘Ze bezorgt ons telkens problemen, maar u moet weten dat we haar zo niet hebben opgevoed.’

Steendonk kuchte een kriebel uit haar keel. ‘Wij hebben helaas slecht nieuws.’ Ze liet een korte stilte vallen en keek de ouders van Melanie een voor een aan. ‘Tot onze spijt moeten wij u meedelen dat uw dochter Melanie vanmorgen vroeg door een misdrijf om het leven is gekomen. Ze is gevonden op landgoed Mariëndaal.’

‘Wat?’ bracht de man met open mond uit. ‘Dat meent u niet.’

Steendonk keek hem somber aan. ‘Het spijt me...’

De man verstijfde. Zijn vrouw had haar handen voor haar mond geslagen en keek Steendonk met grote ogen aan. In seconden die minuten leken te duren zwol een ijzige stilte in de kamer aan, die uiteindelijk werd onderbroken door een rochelende hoestbui van Melanies moeder. Een hoestbui waar geen einde aan leek te komen. Haar echtgenoot zat ondertussen doodstil in zijn stoel en staarde nietsziend voor zich uit. Hij kwam pas bij zinnen toen zijn vrouw zich krampachtig dubbelboog en leek te gaan stikken. Met een kermende zucht stond hij op en viel naast haar stoel op zijn knieën op het tapijt. Hij sloeg zijn armen om haar heen en barstte in tranen uit.

Langzaam kwamen de longen van de vrouw tot bedaren. Het

hoesten ging over in huilen, door de ziel snijdend en met hoge uithalen. De hand met de sigaret trilde als een espenblad. Haar man wreef troostend over haar rug. Nadat ze iets gekalmeerd was, keek ze hem aan met een gezicht nat van tranen. ‘Ons meisje...’ Snik-kend drukte ze haar hoofd tegen zijn schouder.

Steendonk nam de ouders van Melanie somber op. Het wende nooit om het verdriet te zien van mensen die hun wereld zagen instorten. Erger nieuws dan dit had ze niet kunnen brengen. Ze keek Kim aan. ‘Haal even twee glaasjes water, wil je?’

Kim knikte begrijpend en stond op.

De man was de eerste die weer sprak. ‘Weet u zeker dat het Melanie betreft? Kan het niet iemand anders zijn?’

Steendonk zag de wanhopige blik van iemand die zich aan een laatste strohalm vastklampte. ‘Ik heb geen twijfel. Het identiteitsbewijs van Melanie zat in haar kleding.’ Ze pakte haar telefoon en zocht naar de foto van de ID-kaart. Zwijgend toonde ze hem aan de ouders.

De man knikte gelaten. De hoop in zijn ogen doofde uit. ‘Hoe is het gebeurd?’ vroeg hij met een gebroken stem.

Ze stopte haar telefoon weg. Hoe graag ze het leed van deze twee mensen ook wilde verzachten, ze hadden recht op de waarheid, hoe afschuwelijk die ook was. ‘Melanie is met een mes om het leven gebracht. Ze is gevonden in een boomtunnel. Haar auto stond vlakbij geparkeerd met een lekke band.’ De feiten klonken hard uit haar mond. Een moord was niet mooi te maken.

‘Een mes?’ herhaalde de man met afgrijzen. ‘Wie doet nou zo iets?’

Steendonk keek de man verontschuldigend aan, alsof ze zich moest verantwoorden voor de wijze waarop de moord was gepleegd. ‘We hebben nog geen dader in beeld.’

‘Jezus...’ mompelde hij, over zijn gezicht wrijvend. Ineens leek hij zich boos te maken. ‘Die auto! Die rotwagen. Ze had altijd pech met dat ding.’

‘Ja god, Harry, Melanie had toch ook geen geld voor iets an-

ders!’ beet zijn vrouw hem toe.

De man keek zijn vrouw kort aan. ‘De bushalte is anders vlakbij,’ mompelde hij.

Kim kwam de kamer binnen met twee glaasjes water en reikte ze aan.

Met de rug van haar hand veegde Melanies moeder de tranen van haar wangen. Ze nipte aan het glas en plaatste het op de salontafel. ‘Het moest wel een keer fout gaan,’ bracht ze fluisterend uit. Ze plukte een foto van Melanie van een bijzettafeltje en drukte hem tegen haar borst. Nieuwe tranen stroomden over haar gezicht.

‘Waarom zegt u dat?’ vroeg Steendonk.

De vrouw staaarde naar de kringelende rook die opsteeg van haar sigaret. ‘Melanie was steeds van huis. We wisten niet waar ze uithing. Ze sliep hier alleen nog maar en soms bleef ze zelfs de hele nacht weg.’ Haar blik versprong naar Steendonk. ‘En er waren drugs.’

‘Was ze verslaafd?’

‘Dat weet ik niet, maar ze is een keer aangehouden. Bovendien had ze altijd geld nodig. Waarvoor wilde ze niet zeggen, maar we denken dat ze daar drugs van kocht.’ Opnieuw barstte de vrouw schokschouderend in tranen uit.

‘Kom maar, Jolanda.’ De man, nog steeds op zijn knieën op het tapijt zittend, trok haar dicht tegen zich aan.

Steendonk gaf hen de gelegenheid om tot rust te komen. Het gesnik was het enige geluid dat de kamer vulde. Nadat de moeder van Melanie haar neus had gesnoten, stelde ze een volgende vraag. ‘Wanneer heeft u Melanie voor het laatst gezien, mevrouw Zoomers?’

De vrouw dacht na. ‘Gisterochtend,’ klonk het beverig. ‘Ze stond laat op, tegen twaalven pas. Daarna vertrok ze direct zonder te ontbijten.’

Kim had haar roze notitieboekje opengeslagen en pende enkele aantekeningen neer. ‘U zei dat ze overdag meestal weg was. Waar verbleef ze dan? Heeft u enig idee?’